

Разтвори се пакъ, сърдце замръло, —
както цвѣтъ, разцѣфналъ въ късна есенъ. . .
— Мжката, що въ тебе се е сбрала,
може би ще стане малка пѣсенъ.

Малка, свѣтла коледарска пѣсенъ,
дето хлопа съ блага вѣсть на прага,
и затопля погледа унесенъ,
и на устнитѣ усмивка слага.

Може би поне една-едничка
ще смири тя несмирима рана.
И тогава ще забравишъ всичко,
и самичко ти ще бждешъ сгрѣно.